

viger den. Nu lod det rigtignok paa den meget ærede Finantsminister til, at han kom temmelig let over dette Punkt og tror, at han med sit Ministerium har gjort det saa udmærket, som noget Ministerium kunde gjøre, idet han raisonnerer som saa, at der ikke foreligger nogen Grund til at antage, at noget Ministerium under andre Forhold væsentlig skulde faae det anderledes, thi der spiller Realitetsgrunde ind paa en saa lunefuld Maade, at det kun er et Slags Forsøg paa at benytte det parlamentariske Hensyn, naar man havde udtalt, at det og det var foranlediget paa Grund af den Stilling, det ærede Ministerium behager at indtage. Ja, kan det troste den ærede Finantsminister, saa vil jeg ikke forsøge paa at tage denne Erbst fra ham, naar han virkelig mener, at det nuværende Ministerium har gjort det saa ganske udmærket (Finantsministeren: Det har jeg ikke sagt), at Folkethinget har været lunefuld, saaledes at det i Virkeligheden kun har havt Realitetsgrunde, hvori Andet har spillet ind. Nuvel, naar den ærede Finantsminister har den Overbevisning, og Ministeriet ikke kan faae Folkethinget forandret, saa kan der jo ingen Forbedring ventes, selv om Ministeriet gaar. Den ærede Ministers øvrige Udtalelser skal jeg ikke komme ind paa, han har en søregen Lyft til at skilbre Udvalgets Flertals Forhold og Stilling; jeg veed nu ikke, hvor vidt det er rigtigt. Den ærede Finantsminister er naturligtvis berettiget til at udtale sin Opfattelse i den Henseende, men hvor vidt det ligger indenfor en Finantsministers Opgave, saaledes at to at kunne fremsille sig selv som Hjertekjender, det veed jeg ikke, og jeg betvivler, at den ærede Finantsminister vil kunne fremvise et eneste Exempel paa Lunefuldhed fra Flertallets Side; fordi det nu ikke tænker ganske i den Retning eller paa den Maade, som den ærede Finantsminister ønsker, saaledes som han nu er anlagt, derfor kunde det dog være muligt, at vor Fremgangsmaade, vor Stilling baade til de enkelte Spørgsmaal og til hele Sagen var fremgaaet efter nøie Overlæg og efter en Plan, der var ligesaa acceptabel, som den ærede Ministers Planer. Jeg kan ikke negte, at den ærede Finantsminister ikke altid er saa klar i sin Stilling lige overfor de foreliggende Spørgsmaal. Vi erindre saaledes, at den ærede Minister, da vi forleden Dag forhandlede det meget store Spørgsmaal om en Lønningssforhøjelse, ingen Mening havde at meddele os, da han endnu ikke havde faaet at vide, hvilken Mening Landstthinget efter dets forskjellige Møder kunde komme til i dette Spørgsmaal. Jeg kalder ikke dette for Lunefuldhed, men det vidner heller ikke om nogen særdeles overløgt og gjennemtanke Plan eller om, at man har erhvervet sig en bestemt Villie, som man vil vove Noget for at sætte igjennem. Naar den meget ærede Finantsminister talte om det parlamentariske Blod, saa kan jeg ikke negte, at

man lige overfor den ærede Minister kunde komme til at tale om antiparlamentarisk Blod. (Finantsministeren: Det passer ikke.) Det forekommer mig, at den ærede Finantsminister ikke kan mærke Nogetsomhelst, der smager af Parlamentarisme, der blot tyder paa, hvad den ærede Minister i sine unge Dage var inde paa, undtagen han strax skal bevise, hvor forkert det under de nuværende Forhold vilde være. Tidligere var det slet ikke forkert; dengang den ærede Minister og hans Venner allevegne vare i Flertal, da var der aldrig Nogen, der tænkte paa Andet, end at det Parlamentariske var det Rigtige; havde man blot ovovet at fremsætte Noget, der lignede dette, havde vi nok faaet Grundsatningerne frem fra vor Tid i 1849 og fra andre Lande til andre Læder; men efterat nu den ærede Ministers Venner paa et Sted i alt Fald ere komne i Mindretal, saa er det forførdeligt at tale om de samme Grundsatninger og deres Anvendelse, saa skal der hentes Lærdomme frem paa anden Maade, og naar ikke Andet kan hjælpe, saa se vi jo, hvorhen det ærede Ministerium gaar, saa gaar det bag de Barrikader, som bleve omtalte af det ærede Medlem for Københavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg), Haandskrivelfernes Barrikader. Som et Vidnesbyrd om Lunefuldhed talte den ærede Finantsminister i al Venfabelighed om, at hvis Regjeringen havde fremsat Forslag om 6,000 Rd. mere til en Minister, saa holdt han sig overbevist om, at det var blevet forkastet. Ja, det er muligt, at man saa havde sagt: Nei, vi tage ikke imod dette Forslag fra Ministeriets Side. Der er jo en væsentlig Forskjel paa, om et Udvalg selv kommer med et Forslag, eller om en Regjering, som man ikke er i Overensstemmelse med, kommer med et saadant. Det er ikke Lunefuldhed, det ligger aabenbart i det Parlamentariske. Det ligger i det hele parlamentariske Livs Kram, at dersom dette Ministerium har et eller andet Ønske, selv det allerringeste, kan man godt drive det dertil, at man siger: Vi opfyldte ikke Ministeriets Ønske. Men i Øvrigt har den ærede Minister ingen Grund til at fremsætte en saadan Uttring; thi den ærede Regjering er kommen frem med mange Forslag, der kunne være ligesaa urimelige som dette, og dog har man fundet, efter den Vaabensstilstand, der findes Sted, at kunne gaa ind derpaa. Den ærede Minister kan altsaa ikke sige, at naar Regjeringen kommer med et Forslag, saa forkaste vi det; thi saaledes have vi i Diebliffet ikke stillet os, til den Grad have vi paa ingen Maade drevet Sagen paa Spidsen. Winther: Jo, det veed Gud!) Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) siger: Jo, det veed Gud; men jeg antager, at han ogsaa selv veed det, jeg tror, det er meget almindeligt bekendt. (Winther: Jeg beklager det.) Det ærede Medlem beklager det; men han har selv været med til at vise den Fredsommelighed, der